

Arrest

nr. 190 385 van 2 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van een ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. geweigerd wordt.

1.3. Op 2 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse dochter R.R.S.

1.4. Op 16 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 14 september 2016 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse dochter R.R.S.

1.6. Op 14 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/09/2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer, dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: ‘ Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn , alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit ‘ten laste’ zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘Inspektie der direkte belastingen’ in Suriname dd 3/10/2016, verklaring van de ‘Inspekteur’ dat betrokkene geen zuiver inkomen genoot in 2015.*
- verklaring van het OCMW-te Retie dd 10/10/2016 attest waaruit blijkt dat betrokkenen geen steun heeft ontvangen.*
- verklaring van ziekenkostenverzekering (enkel van betrokkene)*
- loonfiches van de referentiepersoon van tewerkstelling bij vzw Ter Loke te Vosselaar*
- Arbeidscontract van de referentiepersoon bij ‘De Witte Meren’ te Mol en hier een loonfiche van.*
- Bewijs van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan betrokkene in 2007 twv 75 euro, in 2008 twv 100 euro, in 2009 twv 130 euro (dit bewijsstuk werd voorgelegd nav de vorige aanvraag)*

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan haar komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de Europese referentiepersoon.

Wat betreft het attest van onvermogen dat werd opgesteld door de Surinaamse autoriteiten, dit bevat geen informatie over eventuele eigendom van betrokkene in Suriname. Niets sluit uit dat zij, ondanks dat zij geen inkomen uit tewerkstelling en/of zelfstandige activiteit had in 2015, dat zij vermogend is op een totaal andere manier: bvb door eigenaar te zijn van onroerende goederen of dat zij in de voorgaande jaren wel in haar bestaansmiddelen voorzorg. Uit het voorgelegde paspoort blijkt immers niet wanneer betrokkene België is binnengereisd. Zij beschikte over een verblijfsvergunning in Nederland. Gezien ze niet meer in Suriname verbleef, spreekt het voor zich dat ze er geen inkomen meer had in 2015. Dit toont echter geenszins aan dat ze behoeftig was op het moment dat ze nog in Suriname verbleef. Het bewijs waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2007, 2008 en 2009 geld overmaakte gaat over dusdanig verwaarloosbare bedragen dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat betrokkene op die bedragen was aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien. Aan de hand van de voorgelegde documenten blijkt dus niet dat betrokkene van in het land van herkomst of origine,

materieel/financieel werd ondersteund en dus aangewezen was op de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. De voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. De buitengewone afhankelijkheid van de betrokkene tegenover haar dochter wordt betwist. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen/hervatten.“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout en machtoverschrijding.

3.1.1. Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat niet wordt aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan haar komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de Europese referentiepersoon.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verzoekster reeds sedert haar aankomst in België samenwoont met haar dochter te Retie en dus ten haren laste was.

Dat door te stellen dat niet wordt aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan haar komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de Europese referentiepersoon, verweerder voorwaarden toevoegt aan de wet.

Dat immers nergens in de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde wordt gesteld dat de vreemdeling reeds ten laste dient te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst/voorafgaand aan de komst naar België.

Dat er derhalve sprake is van machtsmisbruik minstens van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat verzoekster ondertussen in België het certificaat van de opleiding "zorgkundige" behaalde aan het Centrum voor Volwassenonderwijs LBC-NVK te Turnhout (cf. stuk 2).

Dat verweerder met deze elementen geen rekening heeft gehouden alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet en naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing wijst er op dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn en wordt geoordeeld waarom uit deze stukken niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij, voorafgaand aan haar komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de Europese referentiepersoon. Concluderend stelt de verwerende partij dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst materieel/financieel werd ondersteund en dus aangewezen was op de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien, zodat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet niet voldaan zijn.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt "*Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. De buitengewone afhankelijkheid van de betrokkene tegenover haar dochter wordt betwist. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen/hervatten."*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zal onderzocht worden in het kader van het artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 september 2016 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie.

Krachtens artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar dochter die de Nederlandse nationaliteit bezit.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat

van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*”

De verzoekende partij betoogt dat zij sedert haar aankomst in België bij haar dochter inwoont en dus ten hare laste was. De verzoekende partij stelt verder dat nergens in de vreemdelingenwet wordt vermeld dat zij reeds voor haar komst naar België/in het land van herkomst ten laste diende te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij stelt dan ook dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de interpretatie van de verzoekende partij van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet evenwel niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05), waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“*de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan*”). Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient de verzoekende partij bijgevolg aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvra(a)g(en), in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door te vereisen dat zij reeds in het land van herkomst of origine financieel en materieel ten laste was van de referentiepersoon, voorwaarden toevoegt aan de wet en kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat derhalve sprake is van machtsmisbruik/machtsoverschrijding of een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij.

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het ‘ten laste’ zijn bij haar aanvraag van 14 september 2016. Het gaat om:

“- *‘Inspektie der directe belastingen’ in Suriname dd 3/10/2016, verklaring van de ‘Inspekteur’ dat betrokkene geen zuiver inkomen genoot in 2015.*

- *verklaring van het OCMW-te Retie dd 10/10/2016 attest waaruit blijkt dat betrokkenen geen steun heeft ontvangen.*

- *verklaring van ziekenkostenverzekering (enkel van betrokkene)*

- *loonfiches van de referentiepersoon van tewerkstelling bij vzw Ter Loke te Vosselaar*

- *Arbeidscontract van de referentiepersoon bij ‘De Witte Meren’ te Mol en hier een loonfiche van.*

- *Bewijs van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan betrokkene in 2007 twv 75 euro, in 2008 twv 100 euro, in 2009 twv 130 euro (dit bewijsstuk werd voorgelegd nav de vorige aanvraag)*”.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt over deze stukken het volgende gemotiveerd: “*Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan haar komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de Europese referentiepersoon.*

Wat betreft het attest van onvermogen dat werd opgesteld door de Surinaamse autoriteiten, dit bevat geen informatie over eventuele eigendom van betrokkene in Suriname. Niets sluit uit dat zij, ondanks dat zij geen inkomen uit tewerkstelling en/of zelfstandige activiteit had in 2015, dat zij vermogend is op een totaal andere manier: bvb door eigenaar te zijn van onroerende goederen of dat zij in de voorgaande jaren wel in haar bestaansmiddelen voorzag. Uit het voorgelegde paspoort blijkt immers niet wanneer betrokkene België is binnengereisd. Zij beschikte over een verblijfsvergunning in Nederland. Gezien ze niet meer in Suriname verbleef, spreekt het voor zich dat ze er geen inkomen meer had in 2015. Dit toont echter geenszins aan dat ze behoeftig was op het moment dat ze nog in Suriname verbleef. Het bewijs waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2007, 2008 en 2009 geld overmaakte gaat over dusdanig verwaarloosbare bedragen dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat

betrokkene op die bedragen was aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien. Aan de hand van de voorgelegde documenten blijkt dus niet dat betrokkene van in het land van herkomst of origine, materieel/financieel werd ondersteund en dus aangewezen was op de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. De voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan.” De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motieven niet betwist, laat staan weerlegt.

Met het enkel verwijzen naar het feit dat zij sinds haar aankomst in België bij de Nederlandse referentiepersoon woont, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gesteld dat de verzoekende partij niet bewijst dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon en dat zij daarom niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

3.1.5. De Raad herhaalt dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De verzoekende partij betoogt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat zij de mogelijkheid had moeten krijgen om de motieven van de bestreden beslissing te kennen vooraleer deze werd genomen zodat zij hierop haar verweer had kunnen formuleren, wijst de Raad er nogmaals op dat het de aanvrager van een verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waarmee het bestuur zou nagelaten hebben rekening te houden.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet op afdoende manier haar argumenten kon formuleren, benadrukt de Raad opnieuw dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat deze zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Hij is in de mogelijkheid om alle volgens hem dienstige gegevens en stukken voor te leggen aan het bestuur. In deze situatie blijkt niet dat de verzoekende partij dienstig kan voorhouden dat het bestuur haar ten onrechte niet de mogelijkheid heeft geboden haar argumenten te formuleren of dat het bestuur enig onzorgvuldig handelen kan worden tegengeworpen.

De Raad merkt in dit verband bovendien op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. *In casu* blijkt dit niet. De verzoekende partij toont niet aan dat zij nog enige dienstige en concrete informatie had kunnen verschaffen die de appreciatie van de verwerende partij van de feiten of het besluitvormingsproces kon beïnvloeden. De verzoekende partij wijst er wel op dat zij ondertussen in België het certificaat van opleiding ‘zorgkundige’ behaalde, doch toont niet aan op welke wijze deze informatie tot een ander oordeel kon leiden over het al dan niet ten laste zijn in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking van het middel dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven en dat niet blijkt dat

zij nog enige dienstige informatie had kunnen aanreiken die tot een andere beslissingname had kunnen leiden.

3.1.6. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.7. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij aan.

3.1.9. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en de rechten van verdediging.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België, meer bepaald met haar samenwoning met haar dochter, haar schoonzoon en haar kleinkinderen te Retie, met verzoeksters reeds met succes gevolgde opleiding zorgkundige (een knelpuntberoep waardoor zij in België onmiddellijk aan de slag kan) en met verzoeksters integratie in de Belgische samenleving.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw., geen enkele afweging is gebeurd. “

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daarenboven moet worden gesteld dat voormelde richtlijn niet van toepassing is in het geval de gezinshereniging met een burger van de Unie wordt nagestreefd (cf. art. 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG), zodat de verzoekende partij, die een gezinshereniging met een Unieburger wenst tot stand te brengen, hoe dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn kan verwijzen.

3.2.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in overweging heeft genomen en hieromtrent heeft gesteld *“Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. De buitengewone afhankelijkheid van de betrokkene tegenover haar dochter wordt betwist. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen/hervatten.”* De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening hield met haar gezins- en familieleven in België, meer bepaald haar samenwoning met haar dochter, haar schoonzoon en haar kleinkinderen. De verzoekende partij beperkt zich tot het stellen dat hiermee geen rekening werd gehouden, waar zij aldus gelet op voorgaande vaststellingen niet kan gevolgd worden, doch weerlegt de concrete motieven betreffende het gezins- en familieleven niet. Bovendien wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij, zonder dat zij zich kan beroepen op een

gezinsleven met haar dochter nu zij geen buitengewone afhankelijkheid van haar dochter aantoonde, zich rechtstreeks kan beroepen op een gezinsleven met haar schoonzoon of kleinkinderen. Zij toont ten aanzien van hen immers ook geen banden van afhankelijkheid aan.

Waar de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar reeds met succes gevolgde opleiding zorgkundige en met haar integratie in België, wijst de Raad er op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geenszins vereist dat met dergelijke elementen rekening wordt gehouden bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Wat betreft de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de toepassing van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De verwerende partij diende de verzoekende partij derhalve niet te horen alvorens zij de bestreden weigeringsbeslissing nam.

Daarenboven benadrukt de Raad dat de *in casu* bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte ter staving van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). De verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die de verwerende partij er kon van weerhouden vast te stellen dat zij niet legaal in België verblijft of die tot een andere beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had kunnen leiden, zoals blijkt uit punt 3.2.3. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.2.5. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal

op zijn voorgaande bespreking van het middel dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven alsook dat ten aanzien van het nemen van het bestreden bevel niet blijkt dat zij nog enige dienstige informatie had kunnen aanreiken die tot een andere beslissingname had kunnen leiden.

3.2.6. De verzoekende partij laat voor het overige na om in haar tweede middel, op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting zijn geschonden en zij duidt ook niet waarop zij zich precies baseert om te stellen dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER